

Sygn. akt I C 1886/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24. listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kuriata

Protokolant: Ewelina Szczepuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24. listopada 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko pozwanej G. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej G. S. kwoty 971,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22. maja 2015 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 złotych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że zawarła z pozwaną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i wywiązała się z zawartej umowy, na potwierdzenie czego wystawiła faktury vat, w tym na kwotę 868 złotych z terminem płatności na 23. kwietnia 2014 roku i kwotą odsetek ustawowych - 103,85 złotych. Podała, że zawiadomiła pozwaną o nieuregulowanych fakturach i 28. stycznia 2015 roku wezwała ją do zapłaty, lecz zadłużenie nie zostało uregulowane.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 czerwca 2015 roku wydanym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt (...) nakazano pozwanej G. S., aby zapłaciła stronie powodowej (...) z o.o. z siedzibą w W. kwotę 971,85 zł, w tym kwotę 868 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 maja 2015 roku i kwotę 103,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 maja 2015 roku oraz kwotę 210,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana zaskarżała powyższy nakaz zapłaty.

W piśmie z dnia 16 listopada 2015 roku pozwana podniosła, że została oszukana przez stronę powodową. Nadto podała, iż nie otrzymała żadnego upomnienia w trakcie trwania umowy, jak również nie została poinformowana, że nie wypełnia warunków przedmiotowej umowy. Wniosła również o rozłożenie zadłużenia na przystępne raty.

Strona powodowa w piśmie z dnia 18. listopada 2015 roku podtrzymała swoje żądania, wnosząc jednocześnie o rozłożenie płatności na raty. W uzasadnieniu pisma wskazała na przyznanie pozwanej co do istnienia zobowiązania.

Sąd ustalił:

W dniu 25. stycznia 2011 roku pozwana G. S. zawarła ze stroną powodową (...) z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...).

Zgodnie z punktem 1 powyższej umowy, postanowienia dotyczące jakości usług, zakresu obsługi serwisowej, sposobu i terminu rozwiązania umowy, zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości i zasad wypłaty odszkodowania, zasad, trybu i terminów składania oraz rozpatrywania reklamacji określone są w Regulaminie świadczenia Usług (...) przez (...) z o.o. dla Abonentów (...).

(dowód:

- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 25.01.2011 r. - karta 16;
- aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 22.04.2013 r. – karta 18).

W dniu 9. kwietnia 2014 roku strona powodowa wystawiła pozwanej notę debetową w kwocie 868 zł tytułem opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie powyższej umowy. (dowód:

- nota debetowa nr (...) z 09.04.2014 r. - karta 19).

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że w dniu 25. stycznia 2011 roku pozwana G. S. zawarła ze stroną powodową umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Kwestią sporną stało się natomiast to, czy strona pozwana uprawniona była do żądania od pozwanej kwoty 868 zł, tytułem opłaty specjalnej naliczonej za przedterminowe rozwiązanie umowy.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 25 stycznia 2011 roku, aneksu do powyższej umowy oraz noty debetowej z dnia 9 kwietnia 2014 roku nie sposób uznać, by strona powodowa udowodniła roszczenie dochodzone pozwem.

Przepis art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten na gruncie postępowania cywilnego znajduje instrumentalne dopełnienie w art. 232 k.p.c., stanowiącym, że strony są obowiązane wskazać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona zgłaszająca roszczenie podlegające ochronie prawnej winna przede wszystkim (choć nie jest to wypowiedziane wprost w przepisach k.p.c.) wskazać okoliczności stanowiące jego podstawę, a w dalszej kolejności dowody na ich potwierdzenie. Uzupełniając dodać można, że zakres tych okoliczności determinuje podstawa prawna żądania, pomimo braku obowiązku strony do jego określenia, co wynika jednoznacznie z brzmienia art. 227 k.p.c. w myśl którego przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Spełnienie przez stronę powodową ciężących na niej wyżej wymienionych obowiązków, zwanej w skrócie ciężarem dowodu, daje możliwość skutecznego zrealizowania jej interesu, poprzez orzeczenie Sądu. Skoro zatem strona powodowa dochodzi zapłaty wierzytelności przysługującej jej od pozwanej z tytułu zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych winna udowodnić istnienie tegoż zobowiązania.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie strona powodowa wykazała jedynie, że pomiędzy (...) z o.o. z siedzibą w W., a pozwaną została zawarta o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym strona powodowa – a to na niej w myśl art. 6 k.c. spoczywał obowiązek – nie udowodniła, w jakim zakresie pozwana powyższej umowy z dnia 25. stycznia 2011 r. nie wykonała, ani na jakiej podstawie strona powodowa była uprawniona do naliczenia pozwanej opłaty specjalnej.

Przedstawiony przez stronę powodową Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych dostępu do internetu przez (...) z o.o. dla Abonentów, nawet jeśli zawiera informacje istotne dla rozstrzygnięcia, nie może stanowić dowodu

w sprawie, bowiem przedstawiony jest w sposób, który całkowicie wyklucza jego czytelność (tj. mały druk, rozmazana czcionka). Przedstawienie sądowi dokumentu w takiej formie godzi nie tylko w powagę sądu, lecz również zaprzecza profesjonalizmowi strony powodowej. Jeśli zauważyć dodatkowo, że strona powodowa była reprezentowana przez pełnomocnika, to tym bardziej uznać należy, że zobligowana była do wykazania należytej, czyli znacznie większej staranności i przedstawienia dokumentów w formie umożliwiającej ich odczytanie.

Ponadto – stosownie do treści art. 3 k.p.c. - zgodnie z którym strony obowiązane są do przedstawiania dowodów - rzeczą strony powodowej było wykazanie, że przysługuje jej względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem. Przede wszystkim strona powodowa, działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, winna była, poza przedmiotową umową z 25. stycznia 2011 roku oraz aneksem do powyższej umowy złożyć faktury, celem zweryfikowania wysokości dochodzonego roszczenia, terminu jego wymagalności oraz możliwości dochodzenia odsetek. Obowiązku tego strona powodowa nie spełniła, albowiem wskazanych powyżej dokumentów do pozwu nie dołączyła.

Wobec powyższego - zdaniem Sądu - strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwości żądania zapłaty od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem, a jej twierdzenia o niedotrzymaniu przez pozwaną warunków umowy, pozostały gołosłowne.

Mając zatem na względzie przedstawione przez stronę powodową dowody, brak jest podstaw, by na ich podstawie stwierdzić, że przysługuje jej jakiegokolwiek roszczenie do pozwanej i z tego względu na podstawie przepisu art. 6 k.c. sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w piśmie procesowym strony powodowej z dnia 18. listopada 2015 roku, nie sposób uznać, aby pozwana przyznała fakty stanowiące podstawę zgłoszonego żądania. Stanowisko pozwanej ograniczył się tylko i wyłącznie do stwierdzenia, że skoro podpisała umowę i strona powodowa domaga się zapłaty, to jest zobowiązana do spełnienia tego świadczenia. Pozwana nie przyznała przy tym, aby nie wywiązała się z zawartej umowy, aby swoim działaniem lub zaniechaniem dała podstawy do naliczenia opłaty specjalnej. Podniosła również zarzut odnośnie rzetelności postępowania strony powodowej przy zawieraniu umowy, który bez względu na jego zasadność, stanowi jednak podstawę do zakwestionowania twierdzenia, że pozwana przyznała fakty istotne dla rozstrzygnięcia.